

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci

žalobce: **xxxx**

zastoupen JUDr. Filipem Svobodou, advokátem, se sídlem U Demartinky
152/1, Praha 5 – Smíchov,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č.j. 6961/17/5100-31461-701836

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí – platebního výměru – Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen

„finanční úřad“ nebo obecně pouze „správce daně“, tento termín je užíván obecně pro žalovaného, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 29. 6. 2016, č. j. 5145166/16/2009-70462-105462 (dále jen „správní rozhodnutí“ nebo „platební výměr“). Napadeným rozhodnutím byla žalobci podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o trojdani“), ve spojení s ust. § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále také jen „zákon o nabytí“), a podle ust. § 139 a ust. § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), vyměřena k úhradě daň z převodu nemovitostí ve výši xxxx Kč, která byla vyměřena podle pomůcek (napadeným rozhodnutím byl platební výměr ve výroku změněn, a to ve zpřesnění formulace výroku, rozhodovací důvod v odvolacím řízení zůstal týž).

2. Žalobce v rámci uvedené žaloby napadá zákonnost uvedených rozhodnutí, neboť mu, dle jeho tvrzení, nebyla doručena finančního úřadu ze dne 11. 9. 2013. Předmětnou výzvu dle jeho tvrzení dne 19. 9. 2013 převzala jiná osoba, přičemž tuto skutečnost uvedl již v odvolacím řízení a žalovaný se s tímto tvrzením dle jeho názoru dostatečně nevypořádal, neboť nevysvětlil rozpor spočívající v podpisu žalovaného na dodejce předmětné výzvy a žalobcem doloženými doklady o platbách žalobce z Itálie, kdy tyto jsou datovány stejného dne. Uvedená výzva pak dle žalobce nesplňuje povinnost obsahu odůvodnění a odůvodnění dále postrádá i samotné správní rozhodnutí – platební výměr. Dále žalobce namítl, že daň byla vyměřena opožděně, neboť platební výměr byl vydán dne 29. 6. 2016, což je v rozporu s ust. § 148 daňového řádu.
3. Žalobce dále předkládal kopie listin, daňových dokladů s daty vyhotovení dne 19. 9. 2013, které jsou vystaveny na jeho jméno, které jsou však součástí správního spisu a z nichž i vycházel žalovaný ve správním řízení, soud tato tyto listiny neprováděl k důkazu, neboť se nejedná o nové skutečnosti, které by nebyly součástí správního spisu.
4. Žalovaný s podanou žalobou resp. s jednotlivými námitkami žalobce nesouhlasil a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť na závěrech v něm obsažených nadále trvá a žalobce žalobou napadá především tyto závěry. Dále se žalovaný blíže vyjádřil k námitkám žalobce a shrnul, z jakých důvodů je považuje za nedůvodné. Mimo jiné se zde žalovaný vyjádřil k námitce žalobce týkající se prekluzivní lhůty k vyměření daně. Uvedl, že lhůta pro podání daňového přiznání uplynula dnem 30. 11. 2011. Tímto dnem začala ve smyslu ust. § 148 odst. 1 daňového řádu běžet lhůta pro stanovení daně, která by bez dalšího marně uplynula dne 30. 11. 2014. Protože žalobce nepodal daňové přiznání v zákonné lhůtě, správce daně jej vyzval předmětnou výzvou dle ust. § 145 odst. 1 daňového řádu k podání (řádného) daňového přiznání. Výzva byla žalobci doručena dne 19. 9. 2013. Oznámením výzvy došlo ve smyslu ust. § 148 odst. 3 daňového řádu k přerušení běhu lhůty pro stanovení daně a počítí běhu nové tříleté lhůty. Tato lhůta by bez dalšího marně uplynula dne 19. 9. 2016. Platebním výměrem na daň z převodu nemovitostí, doručeným žalobci dne 7. 7. 2016, pak byla žalobci stanovena daň z převodu nemovitostí. Dle ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu tak došlo v důsledku doručení rozhodnutí správce daně o stanovení daně (platebního výměru na daň z převodu nemovitostí) k prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně o jeden rok, tj. lhůta pro stanovení daně by nově bez dalšího marně uběhla dne 19. 9. 2017. Rozhodnutím žalovaného, doručeným žalobci dne 15. 2. 2017, bylo rozhodnuto o odvolání proti shora uvedenému platebnímu výměru správce daně. Je tedy evidentní, že o stanovení daně bylo pravomocně rozhodnuto dne 15. 2. 2017, tedy ve lhůtě

pro stanovení daně. Z těchto důvodů považuje žalovaný tuto námitku žalobce za nedůvodnou. Dále žalovaný ve svém vyjádření k žalobě rozvedl své stanovisko k námitce žalobce ohledně doručování výzvy k podání daňového přiznání. Žalovaný uvedl, že písemnosti předložené žalobcem nejsou způsobilé prokázat jeho tvrzení stran nedoručení předmětné výzvy. Na předložených daňových dokladech nefiguruje podpis žalobce, tzn. že tyto doklady neprokazují, že byl žalobce v předmětném období skutečně v Itálii a nemohl předmětnou výzvu v Praze převzít.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že žalobci vznikla daňová povinnost, kdy lhůta k podání daňového přiznání stanovená v ust. § 21 odst. 2 písm. a) zákona o trojdani uplynula dnem 30. 11. 2011. Protože žalobce nepodal daňové přiznání v zákonné lhůtě, správce daně ho vyzval výzvou k podání daňového přiznání ze dne 19. 9. 2013. Daňové přiznání nebylo podáno, proto si správce daně opatřil potřebné podklady pro vyměření daně bez součinnosti s daňovým subjektem a byl vydán platební výměr. Dále se žalovaný v rozhodnutí vyjádřil k námitkám žalobce, kdy uvedl, že správce daně doručoval písemnost na doručovací adresu žalobce v souladu s ust. § 44 odst. 3 daňového řádu. Součástí daňového spisu je doručka obsahující všechny náležitosti podle ust. § 51 odst. 2 daňového řádu, podle níž nepochybně žalobce písemnost, výzvu k podání daňového přiznání č. j. 4415332/13/2009-24402-105462, převzal dne 19. 9. 2013. Doručka obsahuje označení správce daně, který písemnost doručoval, obsahuje označení adresáta a adresu, na kterou mu bylo doručováno. Obsahuje také označení doručované listiny, způsob doručení, údaj o dni doručení, jméno a podpis osoby, která písemnost převzala, způsob doložení oprávnění k převzetí a nechybí ani jméno a podpis vydávající osoby. K tomu žalobce doplnil, že daňový řád explicitně stanoví, že doručka, pokud je řádně vyplněna, se považuje za veřejnou listinu. To znamená, že údaje uvedené v doručence se považují za pravdivé, není-li prokázán opak. Důkazy doložené žalobcem nejsou dostatečně průkazné, aby doložily, že žalobce byl ve dnech 14. 9. až 21. 9. 2013 v Itálii. Nadto žalovaný zdůraznil, že předmět daně z převodu nemovitostí v daném případě nadevší pochybnost vznikl, ač je doručení výzvy k podání daňového přiznání ze dne 11. 9. 2013 předmětem sporu, vznik daňové povinnosti to nemůže zpochybnit. K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že výzva k podání daňového přiznání byla odůvodněna dostatečně. V odůvodnění předmětné výzvy správce daně uvedl důvody výroku rozhodnutí, a to zákonné ustanovení, na základě něhož vznikla žalobci povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, dále lhůtu, ve které měl žalobce povinnost podat daňové přiznání, právní titul vzniku daňové povinnosti a oznámení o zahájení řízení o vyměření daně z převodu nemovitostí s odkazem na číslo jednacích katastrálního úřadu uvedeného ve výroku. Ve výroku výzvy jsou specifikovány přílohy, které správce daně požaduje doložit k daňovému přiznání. Výzva k podání daňového přiznání je dostatečně jasná, určitá, srozumitelná, nerozporná a splnitelná. Z výzvy je zřejmé, k čemu správce daně žalobce vyzývá a také, v jaké náhradní lhůtě určil správce daně žalobci splnění této povinnosti.
6. Ve spisovém materiálu předloženém správním orgánem je založena doručka výzvy k podání daňového přiznání včetně shora zmíněné doručky s podpisem.
7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „s.ř.s.“ - a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

8. Podle ust. § 51 daňového řádu: *„(1) Doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.*
(2) Doručenka obsahuje podle zvoleného způsobu doručování a podle okolností, které nastaly při doručování
 - a) označení správce daně, který písemnost doručuje,*
 - b) označení adresáta a adresu, na kterou mu je doručováno,*
 - c) označení doručované písemnosti,*
 - d) způsob doručování,*
 - e) údaje o dni a způsobu uložení písemnosti, pokud byla písemnost uložena, a o dni, kdy byla připravena k vyzvednutí, pokud se liší ode dne uložení,*
 - f) údaj o dni doručení písemnosti nebo o dni jejího vrácení správci daně,*
 - g) údaj o dni, v němž bylo přijetí písemnosti odepřeno, způsob poučení o důsledcích odepření a důvody odepření,*
 - h) jméno a podpis osoby, která písemnost převzala, nebo jméno osoby, která převzetí písemnosti odepřela; jde-li o osobu odlišnou od adresáta, uvede se její vztah k adresátovi, a v případě doručování do vlastních rukou se uvede i způsob doložení oprávnění k převzetí písemnosti za adresáta,*
 - i) podpis osoby, která předala doručovanou písemnost adresátovi nebo písemnost uložila, potvrzující správnost údajů na doručence a postupu při doručování, s uvedením jména.“*
9. Podle ust. § 145 odst. 1 daňového řádu: *„Nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.“*
10. Podle ust. § 148 daňového řádu:
 - „(1) Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*
 - (2) Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k*
 - a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně*
 - b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně.*
 - ...*
 - (3) Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*
 - (4) Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu*
 - a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.*
 - (5) Lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.“*

11. Podle ust. § 21 odst. 2 zákona o trojdani: „*Poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž ... (a) byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí...*“.
12. Podaná žaloba se skládá ze tří základních bodů žalobce, které se obsahově značně kryjí s argumentací, kterou uplatňoval v podaném odvolání, a to, že žalobci nebyla řádně doručena výzva k podání řádného daňového přiznání, dále z námitky, že tato výzva a samotný platební výměr nebyly dostatečně odůvodněny a v neposlední řadě, že předmětná daň nebyla stanovena v zákonem určené lhůtě, a byla tedy vyměřena opožděně. Žalobní body jsou velmi obecné.
13. K první námitce soud uvádí, že souhlasí se závěrem žalovaného, který je odůvodněn jak zněním právní normy, tak dostatečným hodnocením skutkového stavu i s ohledem na listiny, které předkládal žalobce k prokázání svého tvrzení v daňovém řízení ohledně zpochybnění skutečností uvedených na doručence. Doručenka obsahuje všechny náležitosti požadované ust. § 51 odst. 2 daňového řádu. Její součástí je pak i podpis žalobce, který je velmi podobný jeho podpisům na jiných ve spise založených listinách, přičemž žalobce pravost svého podpisu na doručence ani nespornuje. Z doručenky je dále zřejmé, že příjemce při převzetí předložil občanský průkaz, přičemž je na doručence uvedeno, že osoba příjemce se shoduje s adresátem. Argumentaci žalobce týkající se jeho pobytu v Itálii pak nelze považovat za důvodnou, aby skutečnosti na doručence uvedené dostatečně věrohodně vyvrátila - listiny vystavené v Itálii neobsahují žalobcův podpis, ani jiný důkaz o tom, že zde žalobce v den vystavení písemnosti opravdu osobně byl, a nemohl tak být v místě doručování, o čemž svědčí právě doručenka, která má všechny zákonné náležitosti a je tak veřejnou listinou. Jak již uvedl žalovaný, dle ust. § 51 odst. 1 daňového řádu, předmětná doručenka se považuje za veřejnou listinu a požívá tak vyšší důkazní síly. Údaje uvedené v doručence se proto považují za pravdivé, a v případě, že žalobce tvrdí opak, je nutné, aby ho také prokázal důkazy, na základě kterých bude prokázána nepravdivost obsahu listiny. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2006, sp. zn. 7 Afs 165/2005, není žádného důvodu opodstatněně pochybovat o autentičnosti podpisu stěžovatele, který je stejný jako jeho podpis na plné moci a jiných písemnostech. Jelikož má doručenka povahu veřejné listiny, potom účastník, který zpochybňuje správnost údajů uvedených na doručence, je povinen nabídnout soudu důkazy k prokázání těchto tvrzení. V daném případě však žalobce nedoložil důkaz, který by jeho tvrzení dokládal, neboť předložil pouze dokumenty sice vystavené v Itálii v den převzetí doručenky, ale bez dalších skutečností, které by mohly vést k závěru, že byl žalobce na místě jejich vystavení přítomen. Nadto nutno podotknout, že nelze ani vyloučit, že se žalobce mohl též den vyskytovat jak v Itálii, tak i v České republice, kde si mohl předmětnou výzvu finančního úřadu převzít. Soud proto nemá o pravosti napadené doručenky pochybnost, jelikož žalobce soudu nepředložil dostatečné podklady k tomu, aby bylo možné dospět k jednoznačnému závěru, že údaje na této doručence uvedené neodpovídají skutečnostem na ní uvedeným.
14. Co se týče námitky nedostatečného odůvodnění výzvy k podání daňového přiznání a správního rozhodnutí soud dospěl k závěru, že ani této nelze přisvědčit. Doručovaná výzva k podání řádného daňového přiznání obsahovala všechny obecné náležitosti stanovené ust. § 102 daňového řádu. Žalobci muselo být naprosto zřejmé, čeho se doručovaná písemnost týká, kdo ji vydal a čeho se vyzývající orgán po žalobci domáhá. Ve výzvě bylo mimo jiné

uvedeno i na základě jaké skutečnosti považuje příslušný finanční úřad žalobce za daňový subjekt a z jakého důvodu měl povinnost podat daňové přiznání. Obdobné je i odůvodnění správního rozhodnutí, kdy i z tohoto jsou výše uvedené skutečnosti zcela zřejmé. Správní rozhodnutí je pak, dle názoru soudu, i dostatečně individualizováno, když je z něj patrné, že se týká jen a pouze žalobce a zcela konkrétní daňové povinnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce sám neuvedl konkrétní nedostatky v odůvodnění obou napadených rozhodnutí a soud též žádné konkrétní nedostatky nezjistil, nebyla ani tato námitka žalobce shledána jako důvodná. Současně soud považuje za vhodné upozornit, že daňová povinnost žalobce byla velmi podrobně popsána a odůvodněna též napadeným rozhodnutím žalovaného, čímž byly případné nedostatky v odůvodnění správního rozhodnutí odstraněny.

15. Ohledně poslední námitky žalobce týkající se opožděnosti vyměření daně soud uvádí, že ani s touto nelze souhlasit. Žalobci vznikla daňová povinnost dnem zápisu vkladu práva k nemovitosti do katastru nemovitostí do katastru nemovitostí, tedy dne 1. 8. 2011. Dle ust. § 21 odst. 2 zákona o trojdani měl žalobce povinnost podat řádně daňové přiznání do 30. 11. 2011. Tímto dnem započala tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně dle ust. § 148 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že žalobci byla dne 19. 9. 2013 doručena výzva k podání řádného daňového přiznání dle ust. § 145 odst. 1 daňového řádu, došlo k přerušení stanovené lhůty a tato začala dle ust. § 148 odst. 3 daňového řádu běžet znovu a marně by uplynula až 19. 9. 2016. Následně však dne 7. 7. 2016 došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně platebním výměrem, čímž se dle ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužila lhůta ke stanovení daně o 1 rok. Samotná daň byla žalobci stanovena rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2017, které bylo žalobci doručeno dne 15. 2. 2017. Zákonem stanovená lhůta pro vyměření daně tak byla dle názoru soudu dodržena. Tyto konkrétní skutečnosti pak plynou z obsahu správního spisu a žalobce je v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze uvádí velice obecně, že tomu tak není.
16. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 1. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek

předseda senátu